וכן גי' הערוך], ג) ס"א אחי, ד) [גי' רי"ף ורא"ש ח"ר על

השלפון וכו'], **ה**) [גי' רי"ף

ורא"ם ברחהו. ו) ועי' ע"ו

מעליות הה כנים ב א"ח סיי תקעו סעיף ט: בב ב ג ד ה ו מייי שם הלכה ז ח טוש״ע שם סעיף ו ז: בג ז מיי שם הלכה ד :מוש"ע שם סעיף א

רבינו חננאל

רבא מגנא זכותיה אכולא לאליהו, הראיני אדם שהוא מבני העולם הבא, א' ליה זה, הלך אחריו שאלו, אמר לו שומר האסורים אני ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד, ולא רמינא ציצית כי היכי דלא שמענא דגזרה על ישראל. מהודענא להוז ובעי רחמי מהוז ענא לחון ובעי דוומי ומבטלה. דורדיא. שמרים של יין. דשתנא. נירה, וזה הנראה בכגדיה ככתם הנואה בבגויה ככום דמיה הן. תוב א' ליה (ל)אליהו הני נמי [בני] עלמא דאתי משמחי לב עציבי אנן, כלומר יש לנו חן שפה י ודברים המסירים עצב עמן הלב, וכי חזינן נמי צערא ביז גברא לחבריה אי ביז ועבדינן שלמא בינייהו. על אילו מתריעין בכל מקום על השדפון ועל הירקון כו׳. וקיימא לן כר׳ עקיבא דברייתא דתני על השדפוז שהוא. למתני׳ דלקמז דנראה באשקלון שדפון כמלא פי תבואה, כלומר כשיעור פי תנור נשדפה חרואה רשדה ונזרו חטוים. ואיבעיא לן האי שדפון . דמשערינז ליה בשדה. המשנוינן ליוו בשרוו, שיעור ככיסוי פי התנור הוא, אי כשיעור דרא ריפתא דהדר דתנורא, ועלתה בתיקו. וכן נמי א״ר עקיבא, בארבה וחסיל אפילו לא נראה אלא כנף אחד בארץ ישראל מתריעין עליהן מיד. פיסקא. ועל חיה רעה תנו משולחת כו׳. ואוקימנא איזו היא משולחת, שנראתה בעיר בלילה, אי נמי נראתה ביום אינה בשדה ורצתה אחריהן משולחת, אבל ראתה אותם ונחבאת מפניהם, אי נמי לא [נחבאת] אלא עמדה בשדה הסמוכה לאגם אינה משולחת, ואם לא אכלה אבל שלא במקום אגם אע"פ שלא אכלה אלא רצתה אליהם משולחת. פיסקא. פיסקא. ועל החרב מתריעין. תנו רבנן אין צריך לומר חרב שאינה של שלום. שודאי מתריעיז. מתריעין, שאין לך חרב של

שלום יותר מפרעה נכה.

יאשיהו ונהרג,

נלפרא כרכינהו. רבנן לביסתרקי דאבא אומנא ואייתינהו לשוקא לובנינהו: **אמרו ליה**. לאבא אומנא לשיימינהו מר והב לן דמייהו. והיו בודקין אותו אם יחשדם כגולנין או אם יהא שם אותם פחות מכדי דמיהם: במאי חשדהינן. כשלקחנום: וכסיפא. לכו מילתא לאלתר ליתן אותם ואהכי אתו למיגני גבאי למיעבד כולי האי: לשקלינהו מר. שלא היינו רוצין אלא לנסותך: חלשא דעחים למימר לי דרבא אדאביי. דלרבא לא אתי שלמא אלא ממעלי יומא דכיפורי למעלי יומא דכיפורי ולאביי כל מעלי שבתא: ארולא כרכא. על כל בני

מרפה שני כני אדם אכלה אחד מהן משולחת. והוא הדין לא אכלה אחד מהם משולחת שהרי אם אכלה שניהם אינה משולחת דהא דאכלה שניהם לא הוי מטעם משולחת אלא מטעם דהיא רעיבה והא דנקט אכלה אחד מהם רבותא הוי דאע"ג דאכלה אחד מהן הוי משולחת: כמלא

לצפרא כרכינהו ושקלינהו וקמו ונפקו להו לשוקא ואשכחינהו א"ל לשיימיה מר היכי שוו א"ל הכי והכי א"ל ודלמא שוו מפי א"ל בהכי שקלינהו אמרו ליה דידך ניהו ושקלינהו מינד אמרו ליה במטותא מינד במאי חשדתינן א"ל אמינא פדיון שבויים אִיקלע להו לרבנן ואכסיפו למימר לי אמרו ליה השתא נשקלינהו מר אמר להו מההוא

שעתא אסחתינהו מדעתאי לצדקה הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאביי ליה מסתייך דקא מגנית אכולה כרכא ר' ברוקא חוזאה הוה שכיח בשוקא דבי לפט הוה שכיח אליהו גביה א"ל ∘ איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי א"ל לא אדהכי והכי חזא לההוא גברא דהוה סיים מסאני אוכמי ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה א"ל האי בר עלמא ראתי הוא 🕫 רהט בתריה א"ל מאי עובדך א"ל זיל האידנא ותא למחר למחר א"ל מאי עובדך א"ל 6 זנדוקנא אנא ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד ורמינא פורייאי בין הני להני כי היכי דלא ליתו לידי איסורא כי חזינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עינייהו מסרנא נפשאי ומצילנא לה יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עינייהו שקלי דורדייא דחמרא ושדאי לה בשיפולה ואמרי ס דיםתנא היא א"ל מאי מעמא לית לך חומי 🤄 ורְמית מסאני אוכמי א"ל עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודאה אנא כי הוו גזרי גזירתא מודענא להו לרבנן ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידנא ותא למחר א"ל בההיא שעתא גזרי גזירתא ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא אדהכי והכי אתו הגך תרי ⁰ אתי א"ל הגך גמי בני עלמא דאתי ניגהו אזל לגבייהו אמר להו מאי עובדייכו אמרו ליה אינשי בדוחי אגן מבדחיגן עציבי אי גמי כי חזינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו מרחיגן ועבדיגן להו שלמא: על אלו מתריעין בכל מקום כו': ת"ר על אלו מתריעין בכל מקום על השרפון ועל הירקון ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה י ר' עקיבא אומר על השדפון ועל הירקון בכל שהוא א ארבה וחסיל אפילו לא נראה בא"י אלא כנף אחד מתריעין עליהן: ועל חיה וכו': ת"ר חיה רעה שאמרו בזמן שהיא משולחת מתריעין עליה אינה משולחת אין מתריעין עליה באי זו היא משולחת ואי זו היא שאינה משולחת נראית בעיר משולחת בשרה אינה משולחת ביום משולחת בלילה אינה משולחת ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת 🕈 נחבאת מפניהן אינה משולחת מרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן משולחת אכלה שניהן אינה משולחת עלתה לנג ונמלה תינוק מעריסה משולחת הא גופה קשיא אמרת נראתה בעיר משולחת לא שנא ביום ולא שנא בלילה והדר אמרת ביום משולחת בלילה אינה משולחת לא קשיא י הכי קאמר נראתה בעיר ביום משולחת בעיר בלילה אינה משולחת אי נמי בשרה [אפילו] ביום [אינה] משולחת (בשרה בלילה אינה משולחת) ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת הא עומדת אינה משולחת והדר אמרת נחבאת מפניהן אינה משולחת הא עומדת משולחת לא קשיא י כאן בשדה הסמוכה לאגם כאן בשדה שאינה סמוכה לאגם מרפה שני בני אדם כאחר ואכלה אחר מהן משולחת שניהם אינה משולחת והא אמרת אפילו רצתה אמר רב פפא דכי תני ההיא באגמא: גופא עלתה לגג ונמלה תינוק מעריסה משולחת פשימא אמר רב פפא י ככוכי דציידי: על החרב וכו': ת"ר י חרב שאמרו אינו צריך לומר חרב שאינו של שלום אלא אפילו חרב של שלום שאין לך חרב של שלום יותר מפרעה נכה ואעפ"כ נכשל בה המלך יאשיהו שנאמר וישלח

עירך: רב ברוקא חוואה. שהיה מבי חואי: דבי לפט. מקום: א"ל. רב ברוקא לאליהו מי איכא בהאי שוקא כו': מסאני אוכמי. מנעלים שחורים (ד) שלא כמנהג היהודים: ולה רמי חוטה. לה הטיל לילית בטליתו: אמר ליה. אליהו לרב ברוקא האי בר עלמא דאתי הוא: קרא ליה. רב ברוקא לההוא גברא: ונדוקנת. שומר בית האסורין (ס): רמינה פורייהי כו'. מטיל הני מטתי בין אנשים לנשים: דיהבי נכרים עינייהו עלה. בעלי בית האסורים: איתרמי נערה כו'. דהויא בבית הסוהר: דורדיא דחמרא. שמרים של יין האדומים כדם: בשיפולה. בשולי בגדיה: דיסתנא. דרך נשים לה ומאוסה היא והוא לשון פרסים: אמר ליה. אליהו לרב ברוקא הני נמי בני עלמא דאתי נינהו: בדותי. שמחים ומשמחים בני אדם: טרחינן. במילי דבדיחותה בינייהו: עד דעבדי שלמה. (ו) שהן דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת וכו' הבאת שלום בין אדם לחבירו": שדפון וירקון. כיון שנראה כל שהוא מתריעין. ומלא תנור דמתניתין להתענות אי נמי מעשה (ו) היה כך: כנף אחד. עוף אחד שלם אותו מין כעין לפור כל כנף (ברחשית ז): משולחת. מן השמים: בשדה אינה משולחת. דהיינו אורחה: טרפה שני בני אדם. ולא אכלה אלא אחד מהם ודאי משולחת דכיון דלא היתה רעבה אלא לאחד מאי טעמא קטלה ליה לאידך: שניהן חינה משולחת. שמפני הרעב אכלתם: עלקה לגג. רגיליו היו להשתמש כל תשמישיהן בגגות שלא היו משופעים אלא חלהים ושויו והוא הדין לבית שתחתיו: עריסה. ברלו"ל בלע"ז: הכי קאמר. האי דקתני נראתה בעיר כו' הכי קאמר נראתה בעיר כגון שנראתה ביום דסתם נרחתה ביום משמע אבל בלילה אינה משולחת והאי דהתני נראתה ביום (ח) א] אשדה קאי דאם נראתה בשדה ביום אינה משולחת: הא עמדה. בשדה דלח רצתה ולח

נחבחת: בשדה הסמוכה לחגם.

עמדה אינה משולחת דכיוו דסמוכה

לאגם היינו רביתה ולא ברחה

סברה אי אתי בתראי עריקנא

לאגם מיד: בשדה שאינה סמוכה

לאגם. עמדה משולחת דכיון דלאו

מקום רביתה הוא וקיימא ודאי

בלע"ז הסמוך

משולחת גזירה היא:

מרשי"ק

אגם.

לעיר

ה) בס"ח: שכל. הגהות הב"ח (A) גמ' חלשא דעתיה דרבא משום דאביי איתחזי ליה בחלמא אמרו ליה מסתייך: (ב) שם האי בר עלמא דאתי הוא קרא ליה ולא אתא לגביה כסט ה א"ל: (ג) שם מ"ט מסאני אוכמי כו׳ דיהודאה תפתוף מוכנוי כו יישאמהי אנא דכי הוו גזרי: (ד) רש"י ד"ה מסאני אוכמי כו' שלא כמנהג ע"ד ובפ' הכונס דף נ"ט: (ס) ד"ה זנדוקנא כו' האסורין של מלך הס"ד: (ו) ד"ה עד דעבדי שלמא. דהבאת שלום בין אדם דהבאת שלום בין אדם לחבירו היא אחד מן הדברים שלדס לוכל פירומיהן בעוה"ז והקרן קיימת לעוה"ב הס"ד: (1) ד"ה שדפון כו' לוי נמי כו׳ והאי דקתני נראתה אינה: (ט) ד"ה כי תניא כו׳ למנט כו כמנט או בא לכיון דהייטו: (י) ד"ה אין לריך לומר כו' שמחריעין עליה הס"ד ומה"ד אלא כו':

גליון הש"ם

גמ' איכא בהאי שוקא. ניין בתורת חיים סנהדרין דף פח ע"ב ד"ה שלחו מתם:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד״ה הכי קאמר וכו׳ והאי דקתני נראתה וכרי והמי יקמני נכממק ביום אשדה וכו' נמחק מלת אשדה ונ"ב ל"ל

לעזי רש"י

ברצו"ל. עריסה. מרשי"ה מים רדודים.

רבינו גרשום

כרכינהו. להני ביסתרקי למזבן, ואמרי ליה כ״ע לישיימינהו מר. אמר להו שווי׳ אילו בסתרקי להנהו זוגא דרבנן. א״ל. ההוא זוגא דרבנן, חשדתינן דאתינן לוותך. לישקלינהו מר. לבסתרקי, דלא בעינא מה. מסאני אוכמי׳. להו. מסאני אוכמי׳. כנכרים, ולא רמו חוטי. ציצית. מפני שהיא מכה כל שהוא אינו מפסיק. שניהם אינה משולחת.

דים אינה מחמת רעבתינתא. א"נ בשדה ביום. מסיים הברייתא, בשדה הסמוכה לאגם עמדה אינה משולחת, לפי שלבה גסה באגם שהיא מצויה שם. בשדה שאינה סמוכה לאגם עמדה הסמוכה לאגם עמדה אינה משולחת. באגם גופיה לא הוה משולחת עד דאכלה מהן. כוכי דאגמא דציידי. צריפין דיורין קטנים שדרין בהן ציידים, ועל אותו גג עלתה, דס"ד לא חשיב גג, קמ"ל.

והוא מלא קוצים: כי סניא ההיא. דאכלה אין רצתה לא באגם (טי דכיון דהיינו דוכתה סמכה אדעתה ורהטא אבתרייהו: ככוכא

דליידי. כוך קטן של ליידין שיחפרו למארב העופות ואף על גב דלאו בנין קבוע הוא ולא הוה כיישוב הויא משולחת: אין לריך

נומר חרב שאינו של שלום. שמתריעין עליה (י) אלא אפילו חרב של שלום העוברת דרך אותו מלכות לילך להלחם במקום אחר: